

Mladi lovci.

Mahovi in Lončevi otroci so bili mnogokrat vkup. Zdaj so se igrali okrog hiše, zdaj so se podili s kočijicami po vasi, zdaj zopet šli v gozd, borovnic ali gob nabirat. In ko so bile borovnice in gobe vže za tisto leto pri kraji in je jesen slikala svoje prve jesenske podobe po materi zemlji, hodili so otroci še zmerom radi tja v zeleni gozd, češ, da gredó na lov. Delali so doma puške iz bezgovih palic in se vadili v streljanji. Vender so se zanašali največ na svoje roke in Mahov Tonček je trdil, da je držal jedenkrat zajca vže za ušesi; a raje ga je izpustil, češ, da se mu je smilil. Pa tudi psa so imeli otroci kot pravi lovci. Je-li bil pes lovsk ali ne, tega ne vé povedati naš mladi lovec.

Nekoč hodijo zopet po gozdu z Lončevim „váruhom.“ (Tako so klicali psa.) Mogočno vodi Lovčev Janezek svojega „váruha“ na vrvici in vselej vé mnogo povedati svojim tovarišem o modrosti njegovej. Mahov Tonček pa vé za zajčev „legar“ in trdi tako za gotovo, da ga ujame, zajca namreč, kakor

bi pribil. Ko pa le zamán čakajo na svojo srečo, mine veselje mlade lovce in odhajajo proti domu. Takrat pa jim je bila sreča milejša. Lončevi dve deklici prilezeta izza nekega grmovja, kar zagledata pred sebjó mladega zajca, ki je sedel na zadnjih nogah in natezal dolgi ušesi. Mahova dva prideta od druge strani in od tretje se pridrevi Lončev Janezek s svojim „váruhom.“ Grozen krik nastane. Vsi kmalu so oddali iz sebe nekake čudne glasove, ki se pač ne prilegajo srčnim lovcem. Deklici zbežita kar so ju noge nesle, Mahovima dvema so pale bezgove puške iz rok, Lončev Janezek pa je vlekel v največjem strahu in trepetu „váruha“ za vrvico, dokler ga pes ne zmaga, da izpusti vrvico ter trešči tja v zeleno mahovje, kakor je bil dolg in širok. Čez nekaj trenutkov se še le zavedó mladi pustolovci svojega lovskega poklica in potihoma odidó domóv z rdečico na obrazkih.

„Varuh“ jih je vže čakal domá, zajček pa se je še veselil nekaj časa v gozdu svoje prostosti.